

Sökarljuset

Efter jobbet är mitt sökarljus överansträngt,
det flimrar.

Kanske inte ljuset i sig men kraften som driver det,
det är inte längre varmt och stort,
utan mer som en ficklampa som slår emot höften,
lyser upp asfalten framför mig och påminner mig om mina tunga ben.

Kommer innanför hemmets dörr,
det flammar upp igen. Min fru, min dotter, vem behöver vad.

Sätter mig ned,
låter andningscylindern i mitt bröst glida upp och ner,
från mellangården hela vägen upp till hjässan.
Känner ficklampan slå emot höften igen.

Låter mig återigen förvandlas till rörelsen upp och ner i min kropp. Känner hur jag laddas upp för att bege
mig ut på nästa upptäcksfärd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren barfotafantomen med Poeter.se id #28928 innehar upphovsrätten